

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 4

Maj 1971

Årgång 2

INNEHÅLL:

Tiderna växlar

8 punkter att beakta; punkt nr 4

Rymdens dimension - talet 1

Kärlek-Vishet; I tidens fullbordan

Reformatorn Marcion

När Gralen är funnen

Flygande Tefat; Sandor Markus

Ur våra Mästares liv och lära,

berättat av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilform från

GRALSVÄKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 tr.ned Stockholm

tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat

ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer under årets vår- och höstterminer. Pris
pr år Kr.12:-- Beställes hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren,
Dukvägen 8, 16150 Bromma, postgironummer 402732-2

TIDERNA VÄXLAR

Vårt sätt att bedöma tingens betydelse växlar från tid till tid. Nya betraktelsesätt dyker upp, gamla åsikter gäller inte längre. Det som ena dagen anses ovedersägligt, blir nästa dag saklöst nonchalerat.

Ingenting sker dock slumpartat. Det finns ett mönster - det är tingens idé - efter vilket allt är utformat. Händelserna framträder som återupprepningar från förebilder och utgör delar därav. En urbild kan skönjas, där allt är givet och växlingarna kommer till synes enligt givna lagar.

Så har tider funnits, då vi helt rättade oss efter vad bibeln lärde och vad prästerna ansåg vara rätt. De höll sig inte endast till andliga frågor, med iver deltog de i det ekonomiska och politiska livet och avgjorde hur människan skulle ställa sig i alla samhällsfrågor.

Men pendeln slår åt motsatt håll. Nu har kyrkan ingen makt mer. I den mån intellektets höjande följer med den allmänna frigjordheten är allt gott och väl, men de flesta behöver ledare.

Det som gäller för den enskilde gäller ock i större sammanhang. Där de makthavande, styrelser och regeringar saknar överblick över strukturen på samhällsmaskineriet, då är det illa ställt. Och just detta kan läggas dem till last som numera styr länderna och därmed avgör folkens öde. En allmän villrådighet vidlåder de styrande. Alla tror sig veta hur samhällsfrågorna bäst bör lösas, men ingen når rätta resultatet. Vi lever i experimentens tidevarv.

Under sådana betingelser är vår världs framtid i fara, kaos är i sikte. Men efter kaos följer nydaning, och det är det nya vi skall sätta vår tillit till. En ombildning som betyder ändrade livsvillkor för alla, en bättre syn på sanning och rätt, tilltro till nymodigheter, som har folkens bästa för ögonen.

Så växlar tiderna. Det nya gör allt nytt. Det gamla blir förpassat till minnenas värld, gömt i glömska för att dyka upp när nästa stora omlopp förverkligar sina möjligheter. Detta är utveckling, en utveckling i kretslopp, där allt upprepas under nya betingelser och där fulländning är slutmålet för alla ting.

Inför den stundande sommaren med sol och varma vindar får vi en stund ta oss samman och tänka över vilka delar av vårt väsen vi har att dra fram i ljuset och angripa. Vilka bräckligheter vidlåder de flesta av oss? Är det inte först och främst det egna jagets framhävande, som behöver stävjas? När vi fäller vårt omdöme om en person, baseras inte detta merendels på objektets uppskattning av våra egenskaper? Känner vi sympati strömma emot oss blir domen fördelaktig för honom, varom inte är det lätt hänt att han fälls som ovederhäftig. Det är den objektiva bedömningsmetoden inför alla ting, som skall läras. Det sker genom att det egna jaget ställs åt sidan, ingalunda innebärande att man underkänner egen förmåga att uttala en bestämd mening, eller att man saklöst godkänner det som är värt ett underkännande. Det är nödvändigheten av ett neutralt tänkesätt som här betonas. Att särskilja rätt från orätt må vi lära.

Ständigt påpekas vikten av att ha tilltro till det egna jaget, att lita på egen förmåga. Somliga menar att det är självförhåvelse att så göra, men däri ligger en felbedömning. Att tro på personlig omdömesförmåga är inte detsamma som att jaget framhäves. Vi kan öka vårt självförtroende med den enda tanken för ögonen att tjäna vår medmänniska. Alla stora andens män, som offrat allt för sin nästa, har varit ödmjuka, men självtilliten har varit drivfjäder för varje handling.

I dessa dagar, då nöden i världen är större än någonsin, har hjälpsatsen varit enorm. Bössinsamlingar har inbringat stora summor till olycksdrabbade områden. Den egna bekvämligheten har offrats för allas bästa, självförglömmelse har varit ledtråden i verksamheten.

Detta är gott och värt det högsta erkännande. Där nöden ropar ut sitt ångestskri, där är hjälpende krafter redo att ingripa, den sanningen skall med tacksam glädje fastställas. Här gäller den offervilja vi besjålas av i de stora sammanhangen. Men hur förhåller vi oss i vårt umgänge människa och människa emellan? Är vi lika villiga offra det egna jagets intresse inför en medbroder i nöd? Är vi villiga bringa mer än vad vårt överflöd tillåter, offra något av vårt dagliga behov. Här gäller regeln att ju mindre man har dess lättare kan man ge. Hur här det blivit så, och hur skall vi komma ut ur denna felaktiga inställning till tingen? Hur förklara att vi så ofta ser prov på denna "änkans skärv"? Allt beror på penningens makt över sinnena. Den behärskar människan, att göra sig till herre över den makten är inte lätt. Men vi kommer att bli tvingade till det vi inte godvilligt underkastar oss. Livet självt kommer att lära oss det.

Men det finns också ett annat sätt att hjälpa en broder i nöd än med att öppna vår penningpung. Om han råkat ut för negativa krafter med neddragande verkan, kan vi förmå honom att se sin situation i ljusare dager genom positivt tänkande. Lära honom vilken skadegörelse allt negativt tänkande åstadkommer, få honom att se på tingen från ett nytt utgångsläge, göra jämförelser mellan hans situation och andras av samma slag, kort sagt rensa rent runt omkring hans tanke och känsla.

Detta är att osjälviskt bistå vår nästa, och för att vi skall lyckas fordras just den tilltro till egen förmåga som framhålls här. Det som många finner vara ett fel, ett tecken på självförhåvelse.

Så lär vi oss då bedöma saker och ting på ett bättre sätt om vi tror på oss själva för att kunna glömma oss själva, lita på egen duglighet för att tjäna andra.

Att tro på sig själv är inte självändamål, att arbeta på den egna viljans stärkande är att höja sig högt över alla jämförelser. Att nå herravälde över sig själv är den största av alla discipliner.

RYMDENS DIMENSION - TALET 1

När vi ser verkningarna av våra handlingar, utförda i övertygelsen att de är förnuftiga, men att de likväl lett oss in i svårigheter utan tal, då grips vi av tvivel på egen förmåga att rätt bedöma det vi gör. Livet är utveckling, vi lär under alla dagar något nytt, och det nya läggs till det gamla i serier, som ger överblick. Vi söker omväxling i det liv vi lever, tristess blir annars följden. Men omväxlingen kräver omdömesgilla beslut, och här ställs vi inför vår egen begränsning.

Händelser är materia av samma slag som tingen omkring oss, abstrakta ting, som kan konkretiseras. De abstrakta tingen äger inte mindre bestånd än de konkreta, något vi har svårt att acceptera, beroende på att vi inte kan följa förloppet i skeendet. Och dock är de materia.

Vi tar som exempel en serie händelser och följer gången däri: en man åker buss, möter där en bekant, följer med honom hem, där de diskuterar nyheter för dagen tillsammans med hans fru. Så far han hem med en angenäm känsla av att ha tillbringat sin tid i gott sällskap.

Detta skeende kan delas upp i en serie konkreta ting, vi kan tänka oss dem tillsammans utgörande fria bilder ställda bredvid varandra i tidsföljd likt en film. Det vi ser omkring oss är konkreta ting, men också deras sammanställande i serier utgör påtagliga ting, som genom tidens lopp i nu-ögonblick ständigt växlar utseende. I och med tidens införande i tingen blir de till händelser. Tiden är ständigt vid vår sida, vi kommer under nuvarande utvecklingsskede inte ifrån detta faktum. I händelserna växlar bilderna snabbt till skillnad från de stabila tingen omkring oss. Men tillvarons mer eller mindre inneboende stabilitet har ingenting att göra med frågan huruvida händelserna kan betraktas som materiella föremål - det är rymd - eller ej.

Vi får klarhet i bilden om vi går till talens kategori. Bland dem är det ingen skillnad mellan talen såsom ting och talen såsom händelser. Deras långa räckta, uppräknade siffertal i ordningsföljd, ökar siffersumman för varje steg. I uppräknandet ligger händelsen, d.v.s. varje tal utgör en bild och tillsammans blir dessa bilder en serie händelser, så som tingen blev för mannen, som åkte buss, men med den skillnaden att ifråga om siffertalen blir enformigheten utpräglad, under det att bussresan med dess fortsättning bjöd på omväxling av angenämt slag.

Frågan om enformighet eller omväxling är oväsentlig, vi skall endast se sammanhanget i de båda exemplen. Kan vi i siffertalen se en bild av livet med dess omväxlande skeenden, får vi lättare förklaring på hur livet fungerar. Alla ting byggs upp från en enhetlig grund mot stigande högre värde bildande likt en rad av siffertal i följd, vilka tillsammans utgör en räckta händelser, vart och ett tal bestående av alla tal i sig, med talet 1 som talens enhetliga väsen.

Så är också varje händelse i det dagliga livet en och samma händelse i upprepade cykler bildande tillvarons eviga och oändliga VARA i enheten. I denna enhet uttrycker sig mångfalden.

Vilh. Grönbech: Kampen för en ny själ:

Mittpunkten är inte endast ett centrum, den är en kraft. Harmoni är kraft, som leder till visdom. -- Träng genom alla tillfälligheter in till kärnan, till alla tings innersta liv. Religion är liv, liv är handling, religionens handling är gudstjänst. --- Livets styrka och harmoni består i motsatsernas spel. --- Alla högsta sanningar är heltigenom vardagliga, dock kan de aldrig helt uttalas.

När våra sinnen förmedlar intryck utifrån och dessa når vår fysiska hjärna, vinner vi medveten kunskap om något som inte hör till vårt eget väsen. Det är en kontakt som vi omedvetet upprätthåller med oss omgivande makter. På oss själva beror det, av vilken kvalitet dessa makter är, som vi står i förbindelse med. De påverkar oss på ett integrerande sätt.

Den lägre stående människan kontaktar lägre väsen och blir till ett med dem, deras påverkan sänker henne till en nivå, där försämrade egenskaper alstras i hennes kroppar. Varaktigheten av en sådan försämring är beroende av egen omdömesförmåga och viljekraft. Alla kan höja sig även från det lägsta tillstånd av mörker, men därtill fordras en impuls, som måste komma från det egna jaget.

Hon har att börja sin färd uppåt med bön om hjälp. Detta ger henne en plattform att stå på, som kan bli utgångspunkt för vidare höjande. De flesta människor, som sjunkit djupt men lyckats åstadkomma en bättring i förhållandet, når inte längre än till denna plattform. Där finner de sin frälsare och där stannar de fördjupande sig i tron på den allt försonande kärleken, som de ser - om de tillhör den kristna tron - i Kristi korsfästelse. De naglar sig fast vid korset, talar om frälsning genom Jesu blod, sjunger lidandets lovsång och anser sig därmed ha nått målet.

Allt detta är nog bra, deras insats för egen räddning skall inte underskattas, men de glömmer att det krävs något därutöver, om deras frälsning skall leda dem till något utöver ett lovsjungande av lidandet på korset. Ty sedan de lämnat det jordiska når dessa ivrare för korsdöden inte längre än till ett fortsatt prisande av detta lidande. De glömmer att korset skall vara fritt från all smärta, all plåga, om deras förhoppningar skall gå i uppfyllelse om dess förmåga att föra dem vidare.

De har lärt att det av dem krävs ånger över begångna fel, men har lämnat denna sida alltför liten uppmärksamhet. Det måste bli en på djupet gående ånger, ett mötande på ett objektivt sätt med det de gjort av skada mot ett annat väsen, vare sig människa, djur eller materia. När de i sig upptagit den smärta de åsamkat andra, då först är korset befriat, tomt. Då skall detta kors ge dem det de söker.

Denna ånger krävs av alla människor, det har predikats av andens män, men de har inte nog starkt uppmärksammat denna nödvändighet. Med illa dold lättja kastar de allt på Jesus - som termen lyder - och för sent får de erfara att detta inte är rätta mönstret för en sann omvändelse. Det kommer en dag då de lärt det, men kanske skall det behövas många inkarnationer för att deras sinne skall vakna för denna sanning. Så kommer de att bli efter på vägen. Andra som sett sanningen klarare går om dem, kanske blir det nödvändigt för dem att ta upp sin utveckling i en efterföljande utströmning.

Detta är vad som avses med Kristi ord: "icke räcker det att säga Herre, Herre..." Kristi sanna efterföljare finner vi inte bland dessa ytliga kyrkobesökare, som hörbart suckar över sina synder i kyrkbänken. Hans efterföljare utgörs av dem som gör vår Faders vilja, som är att var och en skall se sina fel på ett sådant sätt att de blir utstrukna genom gottgörelse. Deras insats skall höja mänskligheten, och det kan ske utan kyrka och präster, det kan ske hos ateisten likaväl som hos den bibeltrogne. Det är förståelse för sanningen som krävs. Inte böneläsning utan eftertanke.

När mänskligheten förstått detta skall den gå vidare. Den lag, som gäller för all utveckling må inläras, och när så har skett kan man nå långt ut över livets nuvarande trånga begränsning. Det skall uppstå en ny tid för

människan att leva i en epok som är i nivå med under sista tiden inhämtade kunskaper. Allt detta står nu för dörren. Alla kan inte nå dit samtidigt, men porten är uppslagen på vid gavel, och den som har öron att höra med må lyssna till det som säges och träda in genom porten. Det rike han där möter skall fylla honom med häpen undran.

Det är den värld, i vilken nästa dimension skall läras, rymd-tidens dimension skall förstås och upptas av människan som erfarenhet. Sedan blir allt annorlunda mot förut. Tiden har där nått sin fullbordan, evigheten blir fattbar på ett sådant sätt att hon inte längre ser den som ett förlopp från gången tid till kommande över en punkt, som ständigt flyttar sig, nu-punkten, utan såsom ett stillastående VARA. Hon skall konstatera att tiden ÄR på samma sätt som rummet ÄR, vilket inte tillbringar sitt VARA i ett tillstånd av ständig förflyttning.

När vi förstått att se det så, då är evigheten rätt uppfattad. Då vet vi att den är ett VARA utan gräns. Att ett ting saknar gräns innebär endast att dess "gränslöshet" gäller inom dess egen kategori. Lämna man denna för att övergå i en ny dimension upphör dess makt som obegränsad egenskap, och man kan lämna den utan avseende för att ägna sitt intresse åt det nya som möter. Och dock upphör den inte att existera, såsom evig finns den till, men bortom vår intressesfär.

Så skall vi se det som kallas att tiden nått sin fullbordan. Det avslutade skall inte längre bearbetas vare sig med intellektet eller känslan, men behandlas såsom det vi lärt förstå och acceptera. På samma sätt har vi i tidigare skeden lärt förstå rummet. Vi känner lagarna för dess funktion och bearbetar det inte längre med hårklyveri.

Att ha uppnått ett nytt kunskapsområde och färdigställt det med full förståelse inger en stark lustkänsla, det är lönen för lång möda.

Människan har benägenhet att dröja sig kvar på den punkt, dit hon nått. Där är hon förtrogen med omgivningen, där vill hon slå upp sina bopålar. Följden blir stagnation. Livet är utveckling, ett ständigt nyskapande och ett ständigt fullbordande. Den som dröjer på vägen blir efter. Det är framåtskridandet som skänker lycka.

I tidens fullbordan har vi uppnått ett sådant vägskäl, som strax leder in på nya erfarenheter fram mot nästa kategori.

Om det skrämmer sinnet, detta upprepande utan slut, så glöm inte att också upprepningarna har en gräns, det är när allt fullbordats och nått sitt slutliga mål. När det manifesterade återvänt till sin utgångspunkt, då har det statiska uppnåtts, ett tillstånd motsatt det dynamiska. Det är vilan i Gud såsom motsats till alltets utflöde i kosmos.

Så skall vi se alltets motsatsförhållande till intet. Alltet har i sig potensen att bli till intet, intet äger potensen till alltets utformning.

Detta är de yttersta av alla motsatser. När vi förstått innebörden häri har vi uppnått en fullbordan av högsta mått och med vår nyförvärvade djärvhet att inte sky vittfamnande tankar utan låta dem löpa i kraft av vår kunskap om alltings samstämmighet, kan vi här tala om att allt rör sig i tidens fullbordan. Det innebär att det som synes vara en sak, lika väl kan vara dess motsats. Att röra sig eller vara stilla har samma effekt, om man följer med tanken det som sker. Då rör sig tanken i sin kategori och rörelsen blir till en evighetsföreteelse. "Att vara eller icke vara, det är frågan." Om svaret blir att det är samma sak, då förfaller frågan, då har den upphört att

äga giltighet. Att ha uppnått kunskap om detta är att ha kommit nära Gud, att vara ett med Honom i ett samgående av sådant mått att vår fulländning är nära. Om vi än inte nått därhän, vet vi att tiden är, då behöver vi inte vänta på det som skall ske. Vi är vid målet, förenade till ett med en Fader som vill lära oss Kärlek-Vishet. De två är ett. I viljekraften är de förenade till en enhet.

REFORMATORN MARCION

(forts.)

Vi berättade i förra numret hur denne djärve sanningssökare Marcion framträdde i kristendomens första tid för att vederlägga den nybildade kyrkans lära om judiske stamguden Jahve såsom identisk med den Fader som Kristus ville att vi skulle lära känna. Hur han fick kämpa för att göra sin stämma hörd, och hur starka krafter slog ned hans modiga strävan att få människor att lyssna till vad han funnit vara sanning.

Hans lära gick förlorad, hans böcker förstördes, han själv och hans verk föll i glömska. Men sanningen kan inte slutgiltigt förkvävas, förr eller senare vaknar åter det bortglömda till liv, och så kan vi här läsa vidare om bl.a. hans val av Paulus som den verkliga kännaren av Kristi tanke, om hur han fann av judarna förfalskade ställen i evangelierna. Vi får följa hans kamp och glädja oss åt att vi har möjlighet dra upp det gömda ur glömskans brunn.

MARCION

Ur "Geschichte der alten Kirche" av Hans Lietzmann

Verlag Walter de Gruyter & Co, Berlin (övers. Gulli Bergvall)

(forts.)

Var då inte Marcion på det klara med, att han med denna lära motsade hela den ursprungliga traditionen? Nej, ty med samma skarpa hänsynslöshet i tänkandet fann han en apostolisk borgensman i Paulus. Hos honom och endast hos honom var Jesu äkta lära uppfattad och entydigt uttalad och om och om igen utlagd i nya formuleringar och säkrad mot falska uppfattningar. De andra apostlarna hade inte förstått sin Mästare. De hade tagit honom för den judiske Gudens Messias och förstått hans ord med utgångspunkt därifrån och förfalskat dem. Jesu varningar och maningar hade varit fruktlösa. De hade trots vissa ansatser till rätt förståelse slutligen dukat under för misstaget och förfäktat den gammaltestamentliga rättfärdigheten. Då har Kristus ännu en gång uppenbarat sanningen och kallat Paulus till sin förkunnare, och Paulus ensam har bevarat den ren. Därför har han också gått emot urapostlarna och förebrått Petrus, att denne inte "vandrade enligt evangeliets sanning" (Gal. 2:14). Han har kämpat mot "falska bröder" och "falska apostlar" (2.Kor. 11:13) och beskyller apostlarna för förfalskning av gudsordet (2.Kor. 2:17).

Galaterbrevet är för honom den avgörande kampskriften mot det judiska i kristendomen; här tillbakavisas redan i början med högtidliga ord varje "annat evangelium". Apostlarnas ställningstagande tadlas, och så kommer det bindande beviset, att genom Kristus lagen helt enkelt är undanröjd. På detta sätt uttryckes den enda grundläggande sanningen med all skärpa. Men också skillnaden mellan de två gudarna är klart uttalad i Paulus-breven, man måste bara läsa med öppna ögon. I 2. Kor. 4:4 säger aposteln: "ty de otrognas sinnen har denna tidsålders Gud så förblindat, att de icke se det sken som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbild, härlighet". Där står mot varandra den Gud, vars avbild och uppenba-

rare Kristus är, och denna världens Gud som vill skydda de sina, dvs. de "otrogna" mot insikten om den sanne Guden och därför förblindar dem - så som han enligt Gamla Testamentets vittnesbörd gärna gör. Och den som har skärpt sin blick i detta fall, skall lätt upptäcka läran om de två gudarna på talrika ställen i Paulus-breven och erkänna Paulus som sanningens apostel och den gode Gudens tjänare. Därigenom får hans brev en avgörande auktoritet och blir till grundläggande kristna kunskapskällor. Ty ur-apostlarna brast i förståelse, och de falska brödernas judaistiska iver har haft till följd, att den äkta evangeliska traditionen på ett genomgripande sätt vanställt, ja, förfalskats. Medan Paulus (Gal. 1:6. Rom. 2:16) uttryckligen försäkrar, att det endast kan och får finnas ett enda evangelium, nämligen hans, har kyrkan fått det till 4 evangelier, som med orätt gör anspråk på apostoliskt ursprung, för apostlarna har över huvudtaget ingenting skrivit. Snarare är evangelierna alltigenom förfalskade i judaistisk anda och sålunda ägnade att förorda det Gamla Testamentets auktoritet och kyrkans underkastelse under världsskaparens bländverk.

Och nu har Marcion djärvt givit sig i kast med uppgiften att återställa det av Paulus kända, sanna och äkta evangeliet. Han lade lukasevangeliet till grund härför. Varför kan vi inte med säkerhet säga. Kanske emedan han ansåg författaren, Lukas, som lärjunge till Paulus och tilltrodde honom en större trohet mot traditionen än de andra evangelisterna.

Med friskt mod satte han igång med att avlägsna de judaistiska tillsatserna ur evangeliet och att med hjälp av textändringar rätta till fördärvade ställen. Han har aldrig dolt att hans arbete inte kunde bli slutgiltigt färdigt, och så har han och hans lärjungar ständigt på nytt kämpat med problemet, och den marcionistiska evangelietexten har genomgått många förvandlingar.

Samma uppgift uppstod emellertid också vad beträffar Paulusbreven, ty också i dem stod mycket, som inte stämde med den apostelns grundlära, som Marcion erkände och som tycktes ge ett intryck av att Paulus ändå erkände Gamla Testamentet såsom en uppenbarelseurkund härrörande från den högste Guden och visande framåt mot Kristus. Sådana ställen kunde bara vara judaistiska tilllägg av kyrkliga förfalskare, och den som ville läsa Paulus i ren gestaltning måste avlägsna dessa främmande tillskott och rena texten från fördärvade meningar. Också den uppgiften har Marcion gripit sig an och genomfört med kraft och självförtroende.

Det måste konstateras, att mästaren (Marcion) har iakttagit en anmärkningsvärd tillbakadragenhet och helt undvikit fantastiska spekulationer. Den negativa kritiken mot världsskaparen och hans bok framstår klart gentemot den gode Gudens och Hans evangeliums höghet. Marcion är ingen doktrinär teoretiker, utan han har sökt Gud med allvar och varmt hjärta och förstått den djupa meningen i sina forskningsresultat, nämligen att han verkligen förkunnar en ny gudsinsikt för en kristenhet, som löper risk att återvända till den föregående tidens vardagstankar. Och Marcion tröttnar inte på att lära, att mänskligheten före Kristi uppträdande ingenting visste om denne Gud, att han var fullkomligt obekant och omöjlig att känna, emedan inget som helst band förenade honom med världen och mänskligheten: såsom "främling" bor han i sin himmel, fjärran från en främmande värld, "ingen känner Fadern utom Sonen" och den, för vilken Sonen vill uppenbara honom. Den judiske guden är det, som har skapat denna värld ur materien, han har också gjort Adam svag till kropp och själ och sedan under fördragsamhet med den djävulska listan, genom lagen, fört synd och död över mänskligheten.

(forts.)

NÄR GRALEN ÄR FUNNEN

Gralens kalk - nattvardskalken - står som symbol för det förgångna likaväl som för framtiden. Ting skall tima som bringar till mognad skörden från gångna tiders utsäde. Vi är färdiga med det forna, det har att bli inskrivet på hävdernas blad, gå till historien, gömmas för att inte gå förstörelsen tillmötes, den som väntar vår värld.

Det som händer med människan på vår jord är samma sak som händer med Gralens kalk. När hon går ner i mörker blir Gralens öde för-mörkat, när hon reser sig i redobogen vilja att gå bättre tillstånd tillmötes, då blir Gralen återfunnen och uppsatt på sitt fundament för en värld att betrakta och begrunda.

Innebörden i det som förtäljes om denna kalk må övertänkas av alla, ty de som så gör finner svaret på undrande frågor, de når nya vägar ledande in på fält av erfarenheter, som hör det kosmiska till.

Vi når de kosmiska världarna allt under det färden går genom de nya plan som öppnats för oss. Det kosmiska skeendet med alla tings förklaring i sig skall bredas ut inför våra blickar, sällhet är dess namn och vaknande framåtanda dess omedelbara följdverkan.

Att känna längtan är rogivande men att veta att längtan kan tillfredsställas är mera än så. Denna lycka blir vår lott, om vi följer anvisningarna från dem som känner Sanningen. Det är vår Mästartarskara, som länge stått redo att öppna sina välkomnande brodersarmar för oss. Mänskligheten går en ny tillvaro tillmötes under deras hägn, för vilka Kärlek och Vishet är samma sak, och som är villiga lära oss hemligheten med att behärska dessa ting. Det leder mot fulländning, och det är fulländning vi skall söka.

För den som vet att använda sin vilja rätt, för honom är steget lätt att ta. Det är viljan att tro på sig själv, den rätta självtilliten, som är medlet att tillgripa för att nå det sökta. Tron på egna möjligheter uppbringas lättast genom renhet i vilje- och tankeliv. Sträva att uppnå det, och det sökta är funnet.

Villiga händer leder oss så att vi inte trampar miste. Gudstillit, självtillit skapar grunden, Gralens kraft blir byggnadsstenarna, och Kärlek-Vishet är det emblem som kröner verket. Det är att finna Guds egen värld.

FLYGANDE TEFAT

av SANDOR MARKUS

(forts.)

Flygande Tefat har mer och mer observerats här i Norden under de sista åren. Enligt FOAs utredningar i Stockholm har flera iakttagelser rapporterats under hösten och vintern 1970 än under de sista tre åren.

Vi vet att våra rymdvänners närvaro har inverkat på och hjälpt oss utan att de har behövt inkräkta på vår fria vilja. När vi en gång kommit till klarhet över våra förhållanden till rymdvännerna, och är beredda att acceptera dem, då är de också villiga att möta oss öppet på gemensam mark i ömsesidig förståelse och tillit. Vi kan då få lära oss av dem att skapa den Gyllene Tidsålder som alla människor djupt i sina hjärtan längtar efter.

Många av oss har undrat varifrån dessa intelligenser kommer och hur de kan färdas med så oerhörda hastigheter och hur deras farkoster är konstruerade. Här på jordeplanet finns inga konstruerade maskiner som kan jämföras med Flygande Tefat.

Den enda "maskinen", som är en kopia av dessa farkoster, är människan och hennes fysiska kropp. Rymdvännerna sade till oss för länge sedan att vi skulle "lära känna oss själva". De menade allvar och uppmanade oss att studera hela vårt jag, även det som hör till fysiska planet.

Alla universums hemligheter är förborgade i vårt inre. - Keopspyramiden är en kopia av människan i större format. Universums hemligheter gömdes inom människan, där ytterst få skulle bry sig om att ens söka. Då inser vi för att kunna förstå rymdskeppen, deras konstruktion och våra rymdvänners sätt att färdas, att vi måste utforska vårt inre, och det kan ske enbart genom kunskap om ockulta ting.

Om vi studerar människan, så upptäcker vi att den fysiska kroppen inte bara är konstruerad på samma sätt utan också fungerar på exakt samma sätt som ett rymdskepp. Mänskligheten har i många årlagt märke till dessa företeelser liksom till rymdskeppen, men endast de som söker sanningen har förstått de bärande principerna för båda.

Vetenskapen, med sitt sätt att dela upp, analysera, kan inte åstadkomma en syntes, utan arbetar istället på att sönderplocka sina rön.

Varför bygga rymdskepp om människokroppen har alla dess egenskaper? Det kan man fråga sig. Svaret är att vår fysiska kropp inte är i stånd att överleva under en färd i rymden på grund av de krafter som finns där.

Så mycket kan sägas som att ett rymdskepp är en konstruktion, vilken fungerar som en extra kropp åt besökaren och kontrollerar "mentalt", eller som vi uttrycker det, med tankekraft. Många önskar sig säkert ett rymdskepp som present från våra rymdvänner men även om de skulle ge vederbörande ett sådant så skulle personen ifråga inte kunna starta eller kontrollera det.

Nu, när den Nya Tidsåldern gör sitt inträde, kommer det att finnas jordemänniskor som från yttre rymden blivit tränade att manövrera dessa skepp. Dessa människor är nu i färd med att förbereda sina egna kroppar för den kommande uppgiften.

Förståelse som leder till sann kunskap kommer att bli den Nya Tidsålderns kännemärke här på jorden. Människorna kommer att minnas universums hemligheter i de tragedier som drabbade Lemurien och Atlantis. Skepp, som färdas genom rymden lika lätt som vi går över en gata, kommer att konstrueras. Människorna kommer åter att leva i fred och harmoni. Ett band skapat av kunskap till hela mänsklighetens bästa skall oupphörligt förena denna. Detta band skall utgöra människans medfödda rätt, när hon kan leva i brödraskap inte bara här på jorden utan också med invånarna i världsrymden. Och jorden som i vårt solsystem varit "strängen som brast" skall än en gång förenas med de övriga i Det Universella Brödraskapet. Och vi kommer att uppleva en tillvaro som mänskligheten på denna planet aldrig tidigare har skådat.

Emil fortsatte sin undervisning inför Tystnadens tempel eller Templet, som inte byggts av händer:

"Det finns ingen större främling för människan än människan själv. Må hon gå in i sin kammare och stänga dörren. Där skall hon finna sin farligaste fiende och - lära sig behärska honom. Där skall hon finna sitt sanna jag, sin trognaste vän, sin visaste lärare, sin bästa rådgivare - sig själv. Där skall hon finna det altare, på vilket Gud är den aldrig slocknande elden, all godhets källa, all styrka, all kraft. Inom sig själv skall hon finna det allra heligaste. Gud är i den djupaste tystnaden. Hon skall känna och veta, att varje hennes önskan finns i Guds tanke och därför också är Guds önskan. Hon skall känna hur nära Gud står människan och Fadern står Sonen. Hon skall förstå, att det bara är i hennes medvetande som det har funnits en uppdelning av de båda, att de bara förefallit henne vara två - på samma sätt som ande och kropp tycks vara två, fast de i verkligheten är ett.

Gud uppfyller himmel och jord. Det var denna stora uppenbarelse, som i tystnaden kom till Jakob. Han hade sovit på det materiellas sten. I ett stort genombrott av gudomlig upplysning såg han, att det yttre bara är uttrycket för den bild som finns i det inre. Så starkt var intrycket härav att han utropade: 'Herren (eller lagen) är sannerligen på denna plats (jorden eller kroppen), och jag visste det icke.' Detta måste vara en helig plats; här bor förvisso Gud och här är himmelens port.' Människan skall som Jakob inse att den verkliga porten till himlen går genom hennes eget medvetande. Och den medvetandets 'stege', som Jakob såg i sin dröm, måste var och en av oss stiga upp för, innan vi kan träda in i den tystnadens plats som är Det Högsta och finna, att vi är i själva centrum av allt, att vi är ett med alla synliga och osynliga ting - ingår i det Allestädes Närvarande. I sin dröm såg Jakob stegen, som från jorden når upp till himlen. Han såg Guds änglar stiga upp och ner på den - Guds tankar som från Ande går ner till form och sedan stiger upp igen.

Det var samma uppenbarelse, som kom till Jesus när himlen öppnade sig för honom och han såg den underbara lag, genom vilken idéer tänkta av den gudomliga tanken manifesterade sig som form. Så fullkomlig var denna manifestationens lag, som uppenbarades för Mästaren, att han genast såg att all form kan omvandlas eller ändras genom en förändring av medvetandet inför den. Hans första frestelse var att förvandla stenarna till bröd för att stilla sin hunger. Men med uppenbarelsen kom också den sanna tolkningen av lagen, att stenar liksom alla andra synliga former har kommit ur den universella tankesubstansen, Gud, och i sig själva är sanna uttryck för den gudomliga tanken. Och alla önskade (men ännu inte formade) ting är i denna universella tankesubstans färdiga att skapas för att uppfylla varje önskan. Behovet av bröd visar bara att den substans, som kan frambringa bröd eller vilket annat önskat ting som helst, står till buds utan begränsning. När människan önskar det goda är hennes önskan Guds önskan. Och den universella gudomliga substansen är en outsinlig källa, som kan uppfylla varje önskan. Allt vi behöver göra är att lära oss använda vad Gud redan har skapat åt oss. Detta vill han att vi skall göra, så att vi må bli fria från varje begränsning och sålunda bli överflödande fria.

När Jesus sade: 'Jag är dörren', menade han att detta JAG ÄR i varje själ är den dörr, genom vilken Gud, det stora JAG ÄR, uttrycker sitt liv, sin kraft och sin substans genom individen. Det uttrycker sig på ett enastående sätt genom idé, tanke, ord och handling. Denna kraft, denna substans, denna intelligens, GUDS JAG ÄR, tar form genom medvetandet,

och det var därför som Mästaren sade: 'Ske dig efter din tro' och 'För den som tror är allting möjligt'.

Nu ser vi att Gud finns i själen som kraft, substans och intelligens - eller i andliga ordalag: som vishet, kärlek och sanning - och uttryckes genom medvetandet. Detta medvetande finns i Guds oändliga tanke, men inom människan bestäms det av den åskådning eller tro hon omfattar. Det är tron på avskildhet från Anden som är orsaken till att vår form åldras och dör. När vi inser att Anden är allt och att all form ständigt uttrycker sig genom Anden, skall vi förstå att det som föds av Ande är Ande.

Nästa stora sanning, som skall uppenbaras genom detta medvetande, är att varje individ som en idé från den gudomliga tanken finns i denna tanke som en fullkomlig idé. Ingen enda av oss behöver tänka sig själv. Vi har blivit fullkomligt tänkta och finns i Guds fullkomliga tanke som fullkomliga väsen. När vi fått detta klart för vårt medvetande kan vi ta kontakt med den gudomliga tanken och återtänka vad Gud redan har tänkt åt oss. Det var detta Jesus kallade att 'födas på nytt'. Detta är den stora gåva tystnaden skänker oss, för genom att ta kontakt med Guds tanke kan vi tänka med den och känna oss sådana vi i verkligheten är i stället för sådana vi trott oss vara. Vi tar kontakt med Guds tanke genom sant tänkande och frambringar så ett sant uttryck i stället för att - som vi kanske förut gjort - frambringa ett osant uttryck. Men vare sig vår form är fullkomlig eller ofullkomlig, så är formens väsen fullkomlig gudskraft, substans och intelligens. Det är inte väsendet vi önskar ändra utan den form detta väsen antagit. Detta måste göras genom att förnya tänkandet eller genom att gå över från människotankar till gudstankar. Hur betydelsefullt blir det då inte att finna Gud, ta kontakt med Honom, bli ett med Honom och ge uttryck åt Honom. Och likaså - hur betydelsefullt blir det inte att söka tystnaden eller att stilla sina personliga tankar, så att Guds tanke i all dess kraft och glans må upplysa medvetandet. När så sker skall vi förstå, att 'rättfärdighetens sol går upp med helande i sina vingar'. Guds tanke flödar in i medvetandet som solsken i ett mörkt rum.

På samma sätt måste vi förstå, att Gud är EN och att alla ting, synliga som osynliga, är ett med Honom. Det är avskildheten från Honom som har förorsakat synd, sjukdom, fattigdom och död. Det är i förening med Honom som vi blir hela väsen eller medvetna om att vara hela.

Att avskiljas från enheten är änglarnas nedstigande på medvetandets steg. Att återgå till enheten är änglarnas uppstigande på stegen. Nedstigandet är gott, för på så sätt uttryckes enheten i mångfalden, men det behöver inte finnas någon föreställning om avskiljande. Det som är mångfald har från personlig eller yttre synpunkt antagits vara avskiljande. Den stora uppgiften för varje själ är att lyfta den personliga synpunkten till sådana höjder i medvetandet att den blir ett med det hela. Vi kan alla mötas i harmoni på en plats - den plats i medvetandet där alla ting, synliga som osynliga, har sitt ursprung i den ende Guden. Då står vi på förklaringsberget. Först ser vi Jesus och med honom Moses och Elias eller: Kristus (kraften inom människan att känna Gud), lagen och profeterna. Vi vill bygga tre tempel - men den djupare meningen kommer. Vi har ju fattat att människan är odödlig och att gudomlighet aldrig går förlorad, att den gudomliga människan inte dör utan är evig. Sedan försvinner Moses-lagen och Elias-profeten, och Kristus står där ensam, och vi förstår att vi bara skall bygga ett tempel - den levande Gudens tempel inom oss själva. Sedan fyller den Helige Ande medvetandet, och syndens, sjukdomens, fattigdomens och dödens sinnesvillor är inte mer. Detta är tystnadens stora ändamål.

Detta tempel från vilket ni kan bryta en bit och skadan omedelbart helas, symboliserar bara vår kropps tempel, som Jesus talade om - det tempel

som inte byggts av händer, det eviga, himmelska som vi skall manifestera här på jorden."

Forskarna återvände till Asmah från sin utfärd och fann en stor skara främlingar samlade där. Alla dessa, av vilka många led av krämpor av olika slag, skulle nu under ledning av några av mästarna göra en pilgrimsfärd till en by 225 engelska mil längre bort. Amerikanerna blev inbjudna att följa med och de behövde bara medföra lättare utrustning, eftersom pilgrimerna snart skulle vara tillbaka i Asmah. Färden anträdades och allt gick bra, tills de efter fyra dagars vandring genom ett stort ökenområde råkade ut för ett fruktansvärt oväder, som tvingade dem att ligga stilla i åtskilliga dagar.

Amerikanerna började nu bli rädda för att provianten skulle ta slut. De hade bara medfört ett mindre förråd, eftersom de inte räknat med några dröjsmål på färden. Ute i sandöknen kunde heller inga nya förråd anskaffas. Men Emil sa till dem, att de inte behövde ängslas. "Drar inte Gud försorg om alla sina skapade varelser?" frågade han. Bara för en kort tid sedan hade han talat med dem om den universella tankesubstansen, i vilken alla önskade ting finns färdiga att skapas fram. Och inför deras häpna ögon skapade Emil nu bröd, bröd i stor mängd. De stod alla trolldundna omkring honom och såg honom stapla upp brödlevar som tycktes ha kommit ur intet. Sedan smakade de alla på brödet och fann det utmärkt. Emil sa:

"När Jesus i Galileen frågade Filippus: 'Varifrån skola vi köpa bröd, så att dessa få äta? så var det för att pröva honom, för själv visste han, att de inte behövde köpa bröd för att mätta folkskaran. Tillfället hade kommit att visa lärjungarna kraften hos det bröd, som bemängts med eller ökats genom Anden. Filippus räknade - så som det mänskliga medvetandet gör i dag - med det synliga förråd som fanns, tänkte på att de bara hade så och så mycket bröd eller så och så mycket pengar att köpa för. Jesus visste att den som äger Kristus-medvetande inte känner någon begränsning. Sedan såg han i Kristus-medvetandet till Gud såsom skaparen och källan till allt och tackade för den kraft och substans, som kan fylla varje behov. Han bröt brödet och delade ut det genom lärjungarna. Och det blev tolv korgar över.

Jesus räknade aldrig med att andra människors överskott skulle användas till att fylla hans egna eller andras behov, utan han lärde att vad vi behöver finns i den universella substansen och att vi därur skall frambringa vad vi behöver. Det var också på detta sätt Elisa ökade änkans olja. Han tog kontakt med det universella och det enda som begränsade oljan var det antal kärl, som fanns att fylla.

Detta är inte hypnotism. Ingen av er känner att han på något sätt står under hypnos. Låt mig säga att den enda formen av hypnos i detta fall är den självhypnos, som ligger i att tro att var och en inte skulle kunna göra Guds fullkomliga verk. För är inte behovet i sig självt önskan att skapa? Men i stället för att utvecklas och skapa så som Gud vill att vi skall skapa, sluter ni er inne i era skal och säger 'jag kan inte', och så hypnotiserar ni er själva att tro att ni är avskilda väsen utanför Gud. Ni låter inte Gud komma till uttryck genom er så som Han önskar. Sa inte Jesus, den store Mästaren, att vi skulle göra samma verk som han, ja, än större. Och var det inte hans verkliga uppgift här på jorden att visa, att vi som Guds söner eller sanna människor kan skapa lika fullkomligt och harmoniskt som Gud? När Jesus sa till den blinde att gå och två sig i dammen Siloam - gjorde han inte detta för att öppna allas våra ögon? Alla skulle se, att Jesus var sänd av Fadern för att visa oss att Fadern vill, att vi skall skapa så som Han skapar. Vi skall göra de fullkomliga verk som Jesus gjorde genom att han erkände Kristus i sig och i allt."

(Forts. i nästa nr)